

Τό κείμενο πού ἀκολουθεῖ δημοσιεύεται γιά πρώτη φορά, μέ τήν εὐκαιρία τῆς συμπληρώσεως, ἤδη, τεσσάρων ἐτῶν ἀπό τήν κοίμησή τοῦ μακαριστοῦ π. Ἀντωνίου Ἀλεβιζοπούλου, ἰδρυτοῦ καί ἐμπνευστοῦ τῆς προσπάθειας ἐνημερώσεως μέσῳ τοῦ «ΔΙΑΛΟΓΟΥ».

Πρόκειται γιά ἀνέκδοτες καί λεπτομερεῖς σημειώσεις πού ἔγραψε ὁ π. Ἀντώνιος κατά τήν διάρκεια τοῦ Διεθνoῦς Σεμιναρίου Συλλόγων Πρωτοβουλιῶν Γονέων (Σκαφιδιά Ἡλείας, 1987) παίρνοντας ὡς βάση τήν ὁμιλία τοῦ F.W. Haack.

Ὁ π. Ἀντώνιος Ἀλεβιζόπουλος καί ὁ F. W. Haack ὑπῆρξαν, μποροῦμε νά ποῦμε, οἱ κορυφαῖοι μελετητές τοῦ φαινομένου τῶν νεοφανῶν αἰρέσεων στόν Εὐρωπαϊκό χῶρο. Τό διεισδυτικό βλέμμα τους πῆγαινε τόσο πολύ βαθειά, ὥστε μποροῦσαν νά διατυπώνουν πολύ σοβαρά πράγματα μέ ἕναν ἐξαιρετικά ἀπλό

καί άμεσο τρόπο. Μέ τόν συγκερασμό τῶν προοπτικῶν τους, λοιπόν, στό κείμενο πού ἀκολουθεῖ ἐκτίθεται ἡ οὐσία τῆς προκλήσεως πού σήμερα ὀνομάζεται «Νέα Ἐποχή». Εἶναι σήμερα πιό ἐπίκαιρο ἀπ' ὅ,τι ἦταν πρῖν ἀπό 13 χρόνια.

Παρουσιάζουμε τό κείμενο αὐτό ὡς ἔχει, μέ τίς “ἐλλείψεις”, τά “λάθη” ἀλλά καί τήν ζωντάνια τοῦ προφορικοῦ λόγου.

ΝΕΟΑΝΘΡΩΠΙΣΜΟΣ ΚΑΙ ΕΙΔΩΛΑ ΤΗΣ «ΝΕΑΣ ΕΠΟΧΗΣ»

«Τό 1987 πραγματοποιήθηκε στήν Ἱερά Μονή Σκαφιδιάς τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἡλείας, τό δεύτερο Διεθνές Σεμινάριο Συλλόγων Πρωτοβουλίας Γονέων μέ γενικό θέμα: “Τό κῦμα τοῦ ἀποκρυφισμοῦ στήν Εὐρώπη σήμερα”. Ὁ F.W. Haack στήν βασική του εἰσήγηση μέ θέμα: “Ὁ κόσμος τῆς Ἐκκλησίας καί ἡ νεοειδωλολατρεία” ὑπογράμμισε ὅτι κατά τήν χριστιανική ἀντίληψη ὁ κόσμος ἔχει δημιουργό· δημιουργήθηκε ἀπό τόν Θεό.

“Ὁμως, ὁ Θεός δέν ἐδημιούργησε τόν κόσμο ἔτσι, ὅπως ἐμεῖς τόν γνωρίζουμε σήμερα: “Καί εἶδεν ὁ Θεός τά πάντα, ὅσα ἐποίησε, καί ἰδοῦ καλά λίαν” (Γεν. Α' 31).

Στόν ἄνθρωπο ὁ Θεός ἔδωσε εἰδική ἀποστολή· νά διευθύνει καί νά διαμορφώνει τήν δημιουργία: “καί εὐλόγησεν αὐτούς ὁ Θεός λέγων· ἀυξάνεσθε καί πληθύνεσθε καί πληρώσατε τήν γῆν καί

κατακυριεύσατε αὐτῆς”· “καί ἔλαβεν Κύριος ὁ Θεός τόν ἄνθρωπον ὃν ἔπλασε καί ἔθετο αὐτόν ἐν τῷ Παραδείσῳ τῆς τρυφῆς, ἐργάζεσθαι καί φυλάσσειν”. “Καί ἔπλασε ὁ Θεός ἐτι ἐκ τῆς γῆς πάντα τά θηρία τοῦ ἀγροῦ καί πάντα τά πετεινά τοῦ οὐρανοῦ καί ἤγαγεν αὐτά πρός τόν Ἀδάμ, ἰδεῖν τί καλέσει αὐτά” (Γέν. α' 28. β' 15.19).

Τό ἔργο αὐτό, τό νά διεθύνει καί νά διαμορφώνει τή δημιουργία, τό κάνει ὁ ἄνθρωπος ἀπό τήν ἀρχή. Καί αὐτό, ἀνεξάρτητα ἀπό τό ἀν γνωρίζει ὅτι ὁ Θεός τοῦ τό ἀνέθεσε ἢ ὄχι. Ὁ ἄνθρωπος διαμορφώνει αὐτόν τόν κόσμο.

Ἄν παρατηρήσουμε σήμερα τόν κόσμο, δέν θά μείνουμε εὐχαριστημένοι ἀπό τήν κατάστασή του. Σέ παγκόσμια κλίμακα παρατηροῦμε ἕνα φαινόμενο πού μᾶς προξενεῖ φόβο, λόγου χάρι ὁ θάνατος τῆς φύσεως, κάτω ἀπό τήν ἐπίδραση τοῦ ἀνθρώπου. “Ὅλοι γνωρίζουμε ὅτι ὁ ἄνθρω-

πος έχει δυνατότητες νά κάνει υπέροχα πράγματα. Καί αυτές τίς δυνατότητες, τοῦ τίς ἔδωσε ὁ Θεός. Ὅμως τά ἔργα τοῦ ἀνθρώπου μπορεῖ νά εἶναι καί καταστρεπτικά.

Ὅπως ὑπογράμμισε ὁ F.W. Haack, ποιός θά μποροῦσε νά σκεφθεῖ πρὶν ἀπὸ 100 χρόνια πῶς ὁ ἀνθρώπος θά ἦταν δυνατόν νά δηλητηριάσει τὴ θάλασσα, ὥστε νά μὴν μπορεῖ νά κάνει μπάνιο;

Τὸ συμπέρασμα λοιπὸν εἶναι ὅτι ὁ ἀνθρώπος ὄντας κυρίαρχος στὴ φύση, “κατακυριεύει” τὴ γῆ καί “ἀρχει”. Ὅμως κυριαρχεῖ στὴ φύση γιὰ τὸ καλὸ ἢ γιὰ τὸ κακὸ; Αὐτὸ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν μεταχείριση πού κάνει στὴ δημιουργία τοῦ Θεοῦ. Διαμορφώνει τὸν κόσμον σύμφωνα μὲ τὴν εἰκόνα πού ἔχει γιὰ τὸν κόσμον.

Ἄς πάρουμε ἓνα παράδειγμα: Ἄν ἓνα μοναστήρι ἀποτελεῖ προσδιοριστικὸ σημεῖο γιὰ τὴν ὄραση, ἂν ἓνας ναὸς ἀποτελεῖ τὸ ἐπίκεντρο ἐνός τόπου ἢ ἐνός χωριοῦ καί ἡ εἰκόνα του ἐντάσσεται ἀρμονικά στοῦ ὅλο τοπίο, αὐτὸ σημαίνει πῶς στὴν ὅλη οἰκοδομὴ ἐκφράζεται ἡ πίστη τοῦ ἀνθρώπου. Αὐτὸ γίνεται φανερό στὴν εἰκόνα ἐνός χωριοῦ, ἰδιαίτερα στὰ παλαιότερα χρόνια.

Αὐτὴ ἡ εἰκόνα ἐπιδρᾷ εὐεργετικά στὴ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου, ἐνῶ ἡ εἰκόνα τῆς μοντέρνας πόλεως ἀσκεῖ ἐντελῶς διαφορετικὴ ἐπίδραση πάνω στὸν ἀνθρώπο. Σήμερα, ὁ ἐσωτερικὸς πυρῆνας καί ὁ περίγυρος μιᾶς μοντέρνας πόλεως, λόγου χάρι τῆς Ἀθήνας, ὅπως διαμορφώθηκε τὰ τελευταῖα χρόνια, δέν μᾶς εἶναι καθόλου εὐχάριστος. Σχημα-

τίζουμε τὴν πεποίθηση ὅτι δέν μπορεῖ κανεὶς νά ζήσει ἐδῶ. Ἡ εἰκόνα αὐτὴ, εἰκόνα τῆς μοντέρνας πόλης, ἐκλαμβάνει τὸ “ἀρχειν” καί “κατακυριεύειν” ἐγωκεντρικά. Σ’αὐτὴν τὴν περίπτωσι, ὁ ἀνθρώπος βλέπει τὸν κόσμον χρησιμοθηρικά καί μὲ βάση αὐτὴν τὴν εἰκόνα πού δημιουργεῖ γιὰ τὸν κόσμον τὸν διαμορφώνει· κατὰ τὴν ἔκφραση τοῦ F.W. Haack: **διαμορφώνουμε τὸν κόσμον σύμφωνα μὲ αὐτὸ πού πιστεύουμε.** Νέοι ἀνθρώποι ἀπὸ ἄλλες χῶρες, πρόσθεσε ὁ Haack, λένε πῶς πηγαίνουν εὐχαρίστως στὴν Ἑλλάδα, ὅπου ἀκόμη ὁ κόσμος βρῖσκεται σὲ τάξη, ὅπου οἱ ἀνθρώποι συμπεριφέρονται ἀναμεταξὺ τους ἀνθρώπινα.

Ἄλλὰ ἄς μὴ γελιομάστε: Δέν ὑπάρχει κανένας νόμος, ὥστε ὁ κόσμον στὸν ὁποῖον βρισκόμαστε νά διατηρηθεῖ καλός. Ὑπάρχουν κριτικοὶ στὴν ἐποχὴ μας πού ὑποστηρίζουν ὅτι ὁ μελλοντικὸς κόσμος θά προσβληθεῖ ἀπὸ μίαν δηλητηρίαση. Βλέπουμε σήμερα πῶς ὅλα ὀδηγοῦνται στὴν καταστροφή. Αὐτὸ μπορεῖ νά ὀδηγήσει σὲ διάφορες θέσεις. Μία ἀπὸ αὐτὲς εἶναι: ἄς πάρουμε σήμερα ὅ,τι μποροῦμε νά πάρουμε, καί τί θά γίνει αὔριο, αὐτὸ μᾶς εἶναι ἀδιάφορο.

Πολλὲς αἰρέσεις καί παραθρησκευτικὲς ὁμάδες συμπεριφέρονται ἔτσι καί στηρίζονται στὴν ἀπαισιόδοξη ἰδεολογία τους. Ὅμως οἱ χριστιανοὶ δέν διακατέχονται ἀπὸ μίαν τέτοια ἀπαισιοδοξία.

Κατ’ ἀρχὴν, πιστεύουμε πῶς ὁ Θεός ἔδωσε στὸν ἀνθρώπο τὴν ἀποστολὴ νά διαμορφώσει τὸν κόσμον. Ἐμεῖς οἱ χριστιανοὶ καλούμεθα νά διαμορφώσουμε τίς μεταξὺ μας σχέσεις. Σ’αὐτὸ τὸ θέμα ἡ ἀποστολὴ μας εἶναι δεδομένη.

Ἡ διπλὴ ἐντολὴ τῆς ἀγάπης

Στὸ σεμινάριο στὸ ὁποῖο ἀναφερθήκαμε, ὁ Δυτικὸς πολιτισμὸς προσδιορίσθηκε ὡς “πολιτισμὸς τῶν δέκα ἐντολῶν”. Ὅμως γιὰ μᾶς οἱ δέκα ἐντολές δέν ἔχουν τὴν ἴδια σημασία ὅπως στὸ Ἰσραὴλ. Ὁ Χριστὸς ἀσκήσε κριτικὴ στοὺς πιστοὺς τοῦ νόμου, στοὺς φαρισαίους.

Ὁ πολιτισμὸς τῶν δέκα ἐντολῶν ἔχει γιὰ μᾶς ἓνα πρόλογο πού εἶναι ἡ διπλὴ ἐντολὴ ἀγάπης.

Ὁ Χριστὸς ρωτήθηκε, ποῖα εἶναι ἡ ἀνωτέρα ἐντολή, καί ἀπάντησε: “Διδάσκαλε, ποῖα ἐντολή ἐν τῷ Νόμῳ; Ὁ δὲ Ἰησοῦς ἔφη αὐτῷ· ἀγαπήσεις Κύριον τὸν Θεόν σου ἐν ὅλῃ τῇ καρδίᾳ σου καί

ἐν ὅλῃ τῇ ψυχῇ σου καί ἐν ὅλῃ τῇ διανοίᾳ σου αὕτη ἐστὶ πρώτη καὶ μεγάλη ἐντολή. Δευτέρα δὲ ὁμοία αὐτῇ ἀγαπήσεις τὸν πλησίον σου ὡς σεαυτὸν. Ἐν ταύταις ταῖς δυοῖν ἐντολαῖς ὅλος ὁ νόμος καὶ οἱ προφῆται κρέμονται” (Ματθ. κβ΄ 36-40). Ἔχουμε λοιπὸν ἐδῶ ἓνα παγκόσμιο πολιτισμὸ πού θεμελιώνεται στὴν ἀγάπη.

Ἄν ἀναλογισθεῖ κανεῖς τὴ βοήθεια πού προσφέρεται σήμερα στὸν κόσμον, εἶναι πράγματι κάτι τὸ φανταστικό. Λόγου χάρι στα πλαίσια τῶν Ἑνωμένων Ἐθνῶν. Ἄν ὅμως δεῖ τὰ ἀποτελέσματα, θά πρέπει νά ποῦμε πὼς δέν εἶναι αὐτὸ πού ἤθελε ὁ Χριστός, ὅταν μιλοῦσε γιὰ τὴν πρωταρχικὴ ἐντολή, τὴν ἀγάπη.

Ἐκεῖνο πού παρατηροῦμε εἶναι ὅτι σ’αὐτὴν τὴν προσφορά, οἱ δύο ἐντολές διαχωρίζονται. Ἀπομονώνεται ἡ μία ἀπὸ τὴν ἄλλη καὶ ἡ κάθετη διάσταση τῆς ἀγάπης διαγράφεται ἐντελῶς. Δίδεται ἡ ἐντύπωση πὼς τὸ ἐνδιαφέρον ἐπικεντρώνεται στὸν ἄνθρωπο χάριν τοῦ ἀνθρώπου. Ἄν ὅμως αὐτὴ ἡ προσφορά θεμελιώνεται σὲ μία εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο, ἡ ὁποία δέν εἶναι ἀνθρώπινη, τότε ἡ ὅλη ἀξία τῆς προσφορᾶς ἀκυρώνεται.

Ἐδῶ ξαναγυρίζουμε στὴ βασικὴ θέση: ὅλα ἀποφασίζονται καὶ ἐνεργοῦνται ἀνάλογα μὲ τὴν εἰκόνα πού ἔχει κανεῖς γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Μὲ βάση αὐτὴ τὴν εἰκόνα, ὁ ἄνθρωπος διαμορφώνει τὸν κόσμον καὶ προσδιορίζει τίς σχέσεις του μὲ τὸν συνάνθρωπο.

Ἡ εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο πού προβάλλεται στὴν Καινὴ Διαθήκη μᾶς καθιστᾶ ἀδελφούς. Ὅμως, ὁ ἀδελφικός αὐτός δεσμός θεμελιώνεται στὴν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ καὶ στὴν κοινωνία μετὰ τοῦ Θεοῦ:

“Πρὸ δὲ τοῦ ἔλθειν τὴν πίστιν ὑπὸ νόμον ἐφρουρούμεθα συγκεκλεισμένοι εἰς τὴν μέλλουσαν πίστιν ἀποκαλυφθῆναι. ὥστε ὁ νόμος παιδαγωγὸς ἡμῶν γέγονεν εἰς Χριστόν, ἵνα ἐκ πίστεως δικαιωθῶμεν· ἐλθούσης δὲ τῆς πίστεως οὐκέτι ὑπὸ παιδαγωγόν ἔσμεν. πάντες γὰρ υἱοὶ Θεοῦ ἐστε διὰ τῆς πίστεως ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. ὅσοι γὰρ εἰς Χριστόν ἐβαπτίσθητε, Χριστόν ἐνεδύσασθε. οὐκ ἐνὶ δούλῳ οὐδὲ ἐλεύθερος, οὐκ ἐνὶ ἄρσεν καὶ θῆλῳ· πάντες γὰρ ὑμεῖς εἰς ἐστε ἐν Χριστῷ Ἰησοῦ. εἰ δὲ ὑμεῖς Χριστοῦ, ἄρα τοῦ Ἀβραάμ σπέρμα ἐστέ καὶ κατ’ἐπαγγελίαν κληρονόμοι”. (Γαλ. Γ΄ 23-29).

Διαφορετικὴ εἶναι ἡ μοντέρνα εἰκόνα γιὰ τὸν ἄνθρωπο. Ἐπιδιώκεται νά ἀποκτήσει ὁ ἄνθρωπος ἴσα δικαιώματα. Ὅμως ἡ θεμελίωση τῆς ἰσότητας αὐτῆς εἶναι διαφορετικὴ. Μὲ βάση αὐτὴ τὴ μοντέρνα εἰκόνα, ὁ ἄνθρωπος δέν ἐντάσσεται κάτω ἀπὸ τὴν αὐθεντία τοῦ Θεοῦ.

Αὐτὸ εἶχε σάν συνέπεια νά πραγματοποιηθοῦν στό διάβα τῆς ἀνθρώπινης ἱστορίας, γιὰ χάρι τῆς ἰσότητας, τῆς ἐλευθερίας, τῆς ἀδελφότητας, πολλές δικτατορίες καὶ νά ἐπιβληθοῦν ὀλοκληρωτικά προγράμματα, μὲ ἀποτέλεσμα τὴν καταπίεση τῶν ἀνθρώπων.

Φυσικά, δέν μπορούμε νά ζοῦμε στὰ τυφλά καὶ νά ἀγαποῦμε τυφλά τὸν ἄνθρωπο. Καὶ αὐτό, δέν σημαίνει πὼς οἱ χριστιανοὶ δέν κάνουν λάθη. Ὅμως μπορούν τὰ λάθη τους νά τὰ ἐναποθέσουν στὸν Θεό καὶ νά ζητήσουν συγχώρεση. Μποροῦν νά προσπαθήσουν νά ἀναλάβουν τίς εὐθύνες τους, τίς ὁποῖες τοὺς ἐμπιστεύθηκε ὁ Θεός. Ἰδιαίτερα σήμερα δεχόμαστε μιά παγκόσμια πρόκληση, νά κρατήσουμε τὰ δικά μας θεμέλια τῆς ἀνθρωπιᾶς, ἀπέναντι σὲ μιά νέα ἰδεολογικὴ ἀπειλή. Πρόκειται γιὰ τὸ κῆμα τῆς **νεοειδωλολατρίας**.

Ἡ ἀρχαία εἰδωλολατρεία

Ἄναφερόμενος σ’αὐτὸ τὸ θέμα, ὁ F.W. Haack στὴν εἰσήγησή του στὴ Μονὴ Σκαφιδιάς ὑπογράμμισε:

“Όταν ήμουν νέος, μελετούσα πολλά βιβλία. Ήταν γραμμένα από ανθρώπους πού έκαναν παγκόσμια ταξίδια και έδιηγοῦντο γιά περιοχές όπου οί άνθρωποι ζούσαν ακόμη σάν φυσικοί λαοί και συχνά κατηγορούσαν δριμύτατα τούς χριστιανούς Ίεραποστόλους ότι κατέστρεψαν ένα θαυμάσιο φυσικό κόσμο, ότι κατέστρεψαν τή θρησκεία τών φυσικῶν λαῶν και τούς έφεραν άλκοόλ και καταστροφές.

Ό παπούς μου ήταν πάστορας. Τόν ρώτησα άν τά πράγματα είχαν έτσι. Τότε μου είπε· δέν μπορῶ τώρα νά σοῦ τά εξηγήσω όλα, μερικά οὔτε και έγώ τά γνωρίζω. Άλλά, πρόσθεσε, μή πιστεύεις όλα ὅσα γράφοντα, γιατί αυτά πού διαβάξεις είναι οί ιδέες τών ανθρώπων πού έγραψαν αυτά τά βιβλία, δέν είναι ή πραγματικότητα.

Άργότερα κατάλαβα πώς είχε δίκιο. Γιατί πράγματι αυτή ή θρησκεία τών φυσικῶν λαῶν ήταν συχνά πίστη φόβου και άπειλης.

Θά ήθελα νά αναφέρω ένα παράδειγμα: Πρίν από λίγα χρόνια έκανα μιά έρευνα γύρω από τήν γερμανική ειδωλολατρεία. Και έπιτρέψτε μου νά σημειώσω, πώς από αυτή τή νεογερμανική ειδωλολατρεία αναπτύχθηκε άργότερα αυτό πού ονομάζουμε Τρίτο Ράιχ. Αυτό ήταν τουλάχιστον μία από τίς βασικές ρίζες του. Στην περιγραφή

τῶν νεοειδωλολατρῶν συγγραφέων ὑπάρχουν διηγήσεις, ότι οί πρῶτοι ιεραπόστολοι κατέστρεψαν τά ιερά τῶν Γερμανῶν. Οί ιεραπόστολοι, ὅπως ὁ Ἅγιος Βονιφάτιος, κατηγοροῦντο τρόπον τινά ὅτι βλασφημοῦσαν τά ιερά ἄλση και ὅτι κατέστρεψαν μιά θαυμάσια φύση.

Άργότερα βρήκα μιά παλαιά ἐπιστημονική περιγραφή ἑνός τέτοιου ιεροῦ ἄλσους. “Ένα ιερό ἄλσος ήταν μέρος ἀπό ένα δάσος, ὅπου οί Γερμανοί κρεμοῦσαν τίς θυσίες τους. Τά δένδρα ήσαν γεμάτα αἷματα και βρωμοκοποῦσαν. Πάνω στά δένδρα κρεμόντουσαν κόκαλα και ή εικόνα δέν ήταν καθόλου ὡραία. Πιστεύω πώς οί ιεραπόστολοι δέν κατέστρεψαν κάποια ὡραία φύση, ἀλλά κατέστρεψαν κάτι ἀποτροπιαστικό”.

Ἡ Νεοειδωλολατρεία

Ἡ σημερινή νεοειδωλολατρεία προβάλλει πολλές φορές τήν εικόνα ἑνός ὡραίου και εὐτυχημένου κόσμου, τόν παράδεισο μιάς νέας ἐποχῆς. Ὁ παράδεισος αυτός, λένε, δέν μπορεῖ νά πραγματοποιηθεῖ, ἐπειδή δῆθεν ή Χριστιανική Ἐκκλησία ἐμποδίζει τόν ἐρχομό αὐτοῦ τοῦ νέου κόσμου. Είναι λοιπόν ἀνάγκη νά προσδιορίσουμε μερικά βασικά σημεία, πού χαρακτηρίζουν αυτό τό κῆμα τῆς νεοειδωλολατρείας.

Ό F.W. Haack , στήν εἰσήγησή του ὑπογράμμισε τά ἀκόλουθα σημεία:

1) Βιοκεντρισμός («Viosmus»)

Σάν βιοκεντρισμό, ή «βιοσμός» ὅπως τόν ἔλεγε ὁ Χάακ, μποροῦμε νά χαρακτηρίσουμε τήν πίστη στή δύναμη τῆς ζωῆς “καθ’ἑαυτήν”. Ὁ ἄνθρωπος πιστεύει πώς ή δύναμη πού διαμορφώνει τά πά-

να βρίσκεται μέσα στον άνθρωπο. Έτσι χρησιμοποιεί όλες τις δυνατές προσφορές, ώστε να αναπτύξει τη δυναμη που βρίσκεται μέσα του. Όπως ανέφερε ο F.W. Haack, στη Γερμανία δεν υπάρχει κανένα λαϊκό έπιμορφωτικό κέντρο, που να μην προσφέρει σεμινάρια για “αυτοεύρεση” και “αυτοπραγμάτωση”. Ο άνθρωπος καθοδηγείται να αναζητήσει την πληρότητα που δηθεν υπάρχει μέσα του.

Ο γκουρου Ραζνίς λέγει: Μή σέ νοιάζει για τίποτε, μόνο για τον έαυτό σου. Στην ποιμαντική εργασία μέ τις άκραιες αίρέσεις ζει κανείς συγκλονιστικές περιπτώσεις: Γονείς, που δεν ενδιαφέρονται πλέον για τά παιδιά τους. Παιδιά, που δεν ενδιαφέρονται για τούς γονείς. Κάποιος όπαδός του γκουρου Ραζνίς, που έγκατέλειψε την όργάνωση αυτή, ύπογράμμισε πώς αυτό ήταν τό εύαγγέλιο που τον έντυπωσίασε: “Μήν νοιάζεσθε για τίποτε· άπλως να παρευρίσκεσθε· μήν αναλαμβάνετε καμία ευθύνη, μή δεσμεύεσθε από κανένα. Πρόσθεσε πώς και ή οικογένεια άποτελεϊ δέσμευση. Κάθε μητέρα τό γνωρίζει αυτό από τή φύση της”.

“Αν καθόμαστε έδω και σκεπτόμαστε τά παιδιά μας, αυτό σημαίνει για μάς θυσία. Όμως ό Ραζνίς λέει: “Μή νοιάζεσθε για τίποτε, δεν σάς άφορά. Ο καθένας ύπάρχει για τον έαυτό του. Η δύναμη βρίσκεται μέσα του”. “Αν αυτός ό νόμος έπικρατήσει, ή ανθρωπότητα θά εκλείψει σέ λίγο.

Η γιόγκα

Μιά πολύ χαρακτηριστική κίνηση αυτοπραγματώσεως είναι ή γιόγκα. Την κάνει κανείς για τον έαυτό του, για να αναπτύξει τό δυναμικό που, όπως λέγεται, βρίσκεται μέσα του. Σ'αυτή τή δύναμη συγκεντρώνει τή σκέψη του ό γιόγκι, όταν άσκειται στη γιόγκα.

Στην γκουνταλίνη γιόγκα σκέπτεται πώς αυτή ή δύναμη είναι κουλουριασμένη σαν ένα φίδι στό τέλος της σπονδυλικής του στήλης. Μέ τις άσκήσεις θέλει να αναπτύξει αυτή τή δύναμη, να ξεδιπλώσει τό φίδι και να τό αφήσει να ύψωθεί διά μέσου της σπονδυλικής στήλης μέχρι τό κεφάλι του ανθρώπου. Όταν αυτή ή δύναμη αναπτυχθεί μέχρι τό κεφάλι, τότε ό άνθρωπος

όδηγείται στη φύση του, λένε οι άνθρωποι τής γιόγκα.

Οι άπολαύσεις

Ένα άλλο μήνυμα του “διοσμου” είναι κατά τον F.W. Haack: “άπόλαυσε τά πράγματα που ύπάρχουν· τό ωραιότερο από όλα τά πράγματα”. Στις διαφημίσεις μάς βομβαρδίζει συνεχώς αυτή ή ιδεολογία. Σύμφωνα μ' αυτή, ό άνθρωπος δεν χρειάζεται να παραιτηθεί από τίποτε· πρέπει να τά άπολαύσει όλα. Κατά τήν έκφραση του Haack, ό “διοσμός” δεν γνωρίζει τήν άσκηση, τή νηστεία, παρά μόνο μέ σκοπό τήν καλύτερευση τής ύγείας, ώστε ό άνθρωπος να μπορεί να άπολαύσει πιο πολύ τή ζωή. “Πάρε ό,τι μπορείς από τή ζωή. Όμως για να τό πετύχεις πρέπει να προετοιμασθείς”. Σύμφωνα μέ αυτή τήν αντίληψη, που χαρακτηρίσθηκε “διοσμός”, ό άνθρωπος δεν χρειάζεται να μείνει πίσω. Πρέπει να τά έχει όλα όσα τον κάνουν ωραιότερο και δυνατότερο.

Ο πόνος

Χαρακτηριστική ήταν ή συζήτηση του Haack μέ τον μεσοία του Έπερβατικού Διαλογισμού Μαχές Γιόγκι στό Μόναχο. Ρώτησε τον Μαχαρίσι σχετικά μέ τον πόνο. Ο πόνος, του είπε, είναι κάτι κακό;

– Βέβαια, άπάντησε ό Μαχαρίσι, ό πόνος είναι κάτι κακό.

– Τότε, παρατήρησε ό Haack, τί πρέπει να κάνει κανείς μέ τον πόνο;

– Πρέπει να τον διώξει, άπάντησε ό Μαχαρίσι.

Και ό Haack συνέχισε: Τί συμβαίνει μέ μία θρησκεία στην όποία ό πόνος έχει μεγάλη άξία;

– Αυτή ή θρησκεία είναι πολύ κακή θρησκεία, άπάντησε ό γκουρου.

– Μας είπες, όμως, κατέληξε ό Haack, πώς ό Έπερβατικός Διαλογισμός είναι καλός και για χριστιανούς. Φαντασθείτε, ό Χριστός, αντί να δεχθεί τό Σταυρό, να άρχισε να κάνει διαλογισμό. “Αν ό άπόστολος Παύλος, αντί να δεχθεί τήν ταιλωρία των ταξειδίων, να άρχισε να κάνει διαλογισμό.

Ο πόνος είναι κάτι σημαντικό για τήν ανθρωπινή ζωή και θά μπορούσε να είναι ένα μήνυμα

του Θεού. Ο άνθρωπος που υποφέρει είναι πολύτιμος· και στον άρρωστο, στον πονεμένο, συναντά κανείς τον Χριστό. Όλα αυτά αποτελούν βασικές χριστιανικές θέσεις, οι οποίες όμως απορρίπτονται από την ιδεολογία του “βιοσμού”.

Αυτό που τόνισε ο Χριστός, ότι τον συναντάμε στο πρόσωπο των ελαχίστων αδελφών και όχι στο πρόσωπο των ισχυρών, έχει μεγάλη σημασία.

Τό καλό και τό κακό

Σύμφωνα μ'αυτή την ιδεολογία δεν ξεχωρίζεται τό καλό από τό κακό. Ο “βιοσμός” ισχυρίζεται πως τά πράγματα είναι καλά έτσι όπως είναι· όλα έχουν την καλή τους πλευρά. Βέβαια και οι χριστιανοί πιστεύουμε ότι ο Θεός μέσα από τό κακό θέλει να μās δείξει κάτι τό καλό, αλλά παρ'όλα αυτά η διάκριση ανάμεσα στο καλό και τό κακό είναι βασική για τον πολιτισμό μας.

Ό Κρίσινα εκδικητής

Η ιδεολογία που ονομάστηκε “βιοσμός”, δεν γνωρίζει έντολες, ούτε και ένοχές. Η συμβουλή είναι: αν κάτι συνέβη, ξεχασέ το, αδιάφορο τί είναι αυτό. Μία από τίς πιο επικίνδυνες σύγχρονες “αίρέσεις” ή Σατηντόλοτζυ, λέει πως μέσα σου είναι σήμερα ή ζωή· σύ δημιουργείς τό μέλλον σου. Μία άλλη σημαντική φράση, που ή οργάνωση αυτή ονομάζει “ήθική”, αναφέρει: “Μή λυπάσαι ποτέ γι'αυτό που έγινε χθές”.

Λοιπόν έχουμε εδώ μία οργάνωση που θέλει να λέγεται θρησκεία ή όποια δεν παραδέχεται καμία ένοχη και απορρίπτει την έννοια της άμαρτίας. Όμως πρέπει να σημειώσουμε πως ή οργάνωση αυτή δημιουργεί μία πιο άδέσμευτη μορφή αναφορικά με την έννοια της άμαρτίας, από την όποια μάλιστα δεν υπάρχει συγχώρηση.

Άπειλή για τον Ευρωπαϊκό Πολιτισμό

Τυχόν επικράτηση αυτού που ονομάσαμε “βιοσμό” στο χώρο της Ευρώπης, θά έσημαίνε αυτόματα διάλυση του πολιτισμού μας γενικότερα. Πράγματι, όλόκληρος ό πολιτισμός μας, που θά μπορούσε κατά τον F. Haack να ονομασθεί πολιτισμός της υπευθυνότητας, έμφορεϊται από τή χριστιανική πίστη.

Στήν αρχή της Άγίας Γραφής ό Θεός θέτει μία έρώτηση στον Κάϊν και οικοδομεί τον πολιτισμό αυτόν της υπευθυνότητας: “Κάϊν· ποῦ έστιν Ἄβελ ό αδελφός σου;” (Γέν. δ' 8). Παρόμοια είναι και ή έρώτηση: “Αδάμ, ποῦ εἶ;” (Γεν. γ' 9)· και καλούνται εδώ, τόσο ό Ἄδάμ, όσο και ό Κάϊν, να πάρουν θέση, να απαντήσουν.

Όλόκληρος ό πολιτισμός μας διαπνέεται από αυτό τό πνεῦμα· ό ένας έχει ευθύνη για τον άλλο· είναι μία διαβάθμιση υπευθυνότητας. Ο άνθρωπος ζει μέσα σ'έναν προστατευτικό νόμο. Όμως την τελευταία υπευθυνότητα γι'αυτό τό νόμο την έχει ό Θεός.

Ο πολιτισμός των γκουρου είναι έντελως διαφορετικός. Είναι χαρακτηριστική ή έμπειρία που ανέφερε ό Haack από ένα ταξίδι του στην Ἰνδία:

Βάδιζα, ειπε, μ'έναν γκουρουό στο Ριζικές των Ἰνδιών. Ήταν εκεί ένας ναός των Σίχ και μπροστά από αυτόν ήταν ένας ζητιάνος. Του πρόσφερα ένα νόμισμα. Δεν ήταν πολλά χρήματα, αλλά

γι'αυτόν ήταν αρκετά! Ο σύντροφός μου ένας έξυπνος άνθρωπος, μου χαμογέλασε και είπε: "Σείς οι χριστιανοί!"

–Ναί, του είπα, έτσι είναι!

Τότε ο γκουρού εξήγησε: Αυτό, ή φτώχεια του δηλαδή, είναι δικό του πρόβλημα. Και αρχίσαμε τότε μία συζήτηση για το κάρμα και τη μετενσάρκωση.

Η σκέψη είναι τελείως απλή, παρατήρησε ο Haack: ο ίδιος ο ζητιάνος υπέφερε την τιμωρία αυτή γιατί σε προηγούμενη ζωή ήταν κακός άνθρωπος. "Αν του δώσω κάτι, μπορεί να μὴν τό αξίζει. Τό βασικό μήνυμα είναι ὅτι ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι υπεύθυνος γιά τόν πλησίον του· κάθε τι εἶναι δικό του πρόβλημα καί δέν ἀφορᾶ ἄλλον. "Αν ἐσύ περνᾶς καλά, μπορείς νά εἶσαι χαρούμενος. Αυτό εἶναι τό μυστικό γιὰτί στήν Ἰνδία, σ'ένα πολιτισμό ἀφάνταστου πλούτου, συναντᾶ κανείς μπροστά ἀπό τήν πόρτα τοῦ πλούτου τόση δυστυχία. Αυτό εἶναι χαρακτηριστικό γνώρισμα τοῦ φαινομένου πού ὀνομάσθηκε "βιοσμός". Δέν παρατηρεῖ τά προβλήματα· τά προσπερνᾶ.

Ὁ πατέρας τοῦ Βούδδα, θά λέγαμε σήμερα ἕνας Δήμαρχος, ἄλλά πλούσιος ἄνθρωπος, δέν ἤθελε νά δεῖ ὁ γυῖός του τόν πόνο καί τήν δυ-

στυχία γιὰτί πίστευε πῶς ἐμποδίζει τήν εὐεξία του. Ἔτσι, προσπάθησε νά ἀντιμετωπίσει τό πρόβλημα μέ τό νά ἀπαγορεύσει στούς ἀσθενεῖς νά παραμείνουν στήν περιοχή του.

Συμπερασματικά, πρέπει νά ὑπογραμμισθεῖ ὅτι ἕνας τέτοιος πολιτισμός γίνεται ἀνελέητος καί ἀδίστακτος. Καί ὅσες οἰκογένειες ἔχουν κάποιο μέλος τους μέσα σέ τέτοιες ὁμάδες, τό ζοῦν αὐτό τό ἀνελέητο καί ἀδιάλλακτο πνεῦμα πού προσδιορίζει ἕνα τέτοιο πολιτισμό.

2) Νεοανθρωπισμός ("Ἀνθρωποῖσμός")

Ἐνα δεύτερο χαρακτηριστικό σημεῖο τοῦ νεοειδωλολατρισμοῦ προσδιορίζεται κατὰ τόν F. Haack μέ τόν ὄρο "ἄνθρωποῖσμός".

Ὁ ἄνθρωποῖσμός γίνεται τό μέτρο ὅλων τῶν πραγμάτων. Στήν νεοειδωλολατρεία, ὁ ἄνθρωπος δέν ἔχει κανένα θεό σάν "ἀπέναντι" καί αὐτό εἶναι ἕνα καινούργιο στοιχεῖο.

Στήν παλαιά εἰδωλολατρεία πίστευε κανείς σέ θεούς πού βρισκόνταν ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Καί ὁ σημερινός Ἰνδουῖσμός ἐκλαμβάνει γιά θεούς ζωντανά ὄντα. Ὅμως ὁ ἄνθρωποῖσμός δέν ἔχει θεούς, ἀκόμη καί στήν περίπτωση πού μιλάει γι'αὐτούς. Δέν ὑπάρχουν θεοί ἔξω ἀπό τόν ἄνθρωπο. Σάν "θεοί" λογίζονται πράγματα πού ἀφοροῦν τόν ἄνθρωπο· αὐτό τίθεται στό ἐπίκεντρο.

Ὁ ἄνθρωποῖσμός αὐτός, ἀρχίζει στήν πραγματικότητα ἀπό ἐκεῖνο πού ὀνομάζουμε ἄνθρωπισμό. Ἀλλά στόν κλασσικό ἄνθρωπισμό ὁ ἄνθρωπος υπελόγιζε μέ τόν παράγοντα πού ὀνομάζουμε Θεό, ἀκόμη καί ἄν δέν τόν χρειάζόταν σέ τίποτε. Ὁ Θεός ἔπαιρνε τή θέση τοῦ μηχανικοῦ πού κάποτε ἔθεσε σέ κίνηση τόν κόσμο καί

στή συνέχεια ησύχασε. Στο νεοανθρωπισμό ή όπως τον χαρακτήρισε ο Haack “άνθρωποισμός”, ο Θεός είναι απλώς μία φράση, μία προβολή, μία εικόνα, πού πίσω της δεν υπάρχει τίποτα. Στόν νεοανθρωπισμό, σάν “θρησκευτικές ανώτερες άξιες” κυριαρχούν όροι σάν τήν ισχύ, τήν υγεία, τήν ευτυχία.

Φυσικά, ο χριστιανός γνωρίζει νά μιλάει γιά όλα αυτά, γιά τήν υγεία, τήν ευτυχία, τήν όμορφιά καί

είναι ευγνώμων στό Θεό γι’ αυτά Του τά δώρα. Άλλά δεν θεωρεί τήν υγεία σάν τό ανώτερο αγαθό.

Πολλά είναι τά παραδείγματα πού γνωρίζει ο πιστός καί πού αποδεικνύουν ότι όλα αυτά δεν αποτελούν υπέρτατα αγαθά. Ο απόστολος Παύλος ήταν άσθενής. Άν ακολουθούσε τό νεοανθρωπισμό ή ανθρωποισμό, όπως τον αποκάλεσε ο Haack, θά είχε σάν ιδεώδες του τό πώς νά αποκτήσει σωματική υγεία. Κάθε τι δυσάρεστο είναι γιά τον άνθρωπο κακό κατά τήν αντίληψη του νεοανθρωπισμού. Για αυτόν, μιά μητέρα πού ύφίσταται θυσίες χάριν των παιδιών της θά μπορούσε νά λογισθεί ανόητη.

“Πολιτισμός διακοπών”

Μία εκδήλωση της αντίληψης του νεοανθρωπισμού, είναι καί ο λεγόμενος πολιτισμός των διακοπών. Μέ βάση αυτή τήν ιδεολογία, ο άνθρωπος δεν αποβλέπει σέ κανένα παράδεισο έξω από τον παράδεισο των διακοπών. Πραγματικά, ή λέξη παράδεισος, κατοποιείται πολλές φορές.

Έδω τό ταξίδι οδηγεί σέ εμπειρίες καί ή ανθρώπινη ζωή λογίζεται ότι δεν οδηγεί πουθενά, εκτός από τά μέρη πού επισκεφθηκε κάποτε κανείς. Λοιπόν δεν υπάρχει κανένα ταξίδι στόν ουράνιο παράδεισο γιατί απλούστατα κάτι τέτοιο δεν υπάρχει γιά τον νεοανθρωπισμό.

Σ’ αυτό τό πολιτισμό ταξιδιών, άκόμη καί ή θρησκευτικότης διώνεται σάν εμπειρία. “Όπως

άνεφερε ο Haack, σέ πολλά Ίνδουιστικά άσραμ βρήκε χριστιανούς Ευρωπαίους πού ύποστήριζαν: “αυτό είναι μία εμπειρία”, καί έννοούσαν κάποια ίνδουιστική τελετή στην όποία έλαβαν μέρος. Άλλά, άν τους ρωτούσε κανείς κατά πόσο θά έλάμβαναν μέρος καί σέ μία βουδδιστική ή μωαμεθανική τελετή, απαντούσαν: “ναί, καί εκεί ήταν ώραία καί εκεί παραβρέθηκα μία φορά”.

Τά ταξείδια λοιπόν λογίζονται εμπειρίες, τίς όποιες πρέπει κανείς νά αποκτήσει καί όποιος δεν τίς έχει, λογίζεται πολύ φτωχός, επειδή σύμφωνα μ’αυτή τήν αντίληψη ή ζωή δεν έχει νά του προσφέρει τίποτε άλλο.

Τό γήρας

Ένα άλλο “άγαθό” του νεοανθρωπισμού είναι ή νεότης. Ο χρόνος λογίζεται σάν ο μεγαλύτερος έχθρος του ανθρώπου, γιατί οδηγεί στην άνυπαρξία, επειδή ο θάνατος λογίζεται άνυπαρξία.

Έξ άλλου καί έδω έπισημαίνουμε ότι δεν υπάρχει ή διάκριση ανάμεσα στό καλό καί στό κακό, μιά καί δεν υπάρχει τό “μετά” πού θά έδιδε στό καλό ή στό κακό άλλες προεκτάσεις, εκτός από τή μορφή των ώραίου καί του άσχημου. Έτσι, ή νεότης ταυτίζεται έδω μέ τό όρθό, τό ώραίο, τό καλό. Στά μαζικά μέσα ένημερώσεως εκφράζεται μέ κάθε τρόπο αυτή ή άποψη.

Αυτή ή αντίληψη είναι έχθρική προς τόν άνθρωπο, αφού τοποθετείται έχθρικά προς τό γῆρας. Έτσι ἀκοῦμε πολλές φορές νά λέγεται σέ γέρους ἀνθρώπους πόσο νέοι φαίνονται καί ἐκεῖνοι κολακεύονται μ'αυτό. Δέν είναι ὁ ἄνθρωπος τό μέτρο ὄλων τῶν πραγμάτων, ἀλλά ὁ ὑγιής, ὁ δυνατός, ὁ νέος!

Τό μήνυμα τοῦ νεοανθρωπισμοῦ εἶναι ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος φταίει ἀν δέν τοῦ πᾶνε καλά τά πράγματα. Ὁ Μαχαρίσι Μαχές γιόγκι προσφέρει τή συνταγή του: Ἐνα ἰδιαίτερο εἶδος διαλογισμοῦ ἐναντίον τοῦ γῆρατος. Ἐάν πιστεύει κανεῖς πώς ὁ δρόμος του δέν ὀδηγεῖ πουθενά, τό γῆρας εἶναι πραγματικά κάτι φορικτό.

Στήν ἱστορία τῆς ἀνθρωπότητας ὑπάρχει μία φράση πού ὑπογραμμίζεται καί στήν Ἁγία Γραφή: Τιμᾶτε τό γῆρας. Ἡ φράση αὐτή σημαίνει πώς τό γῆρας διαθέτει πείρα, σοφία, πρᾶγμα πού ἦταν πολύ σημαντικό γιά τήν ἐπιβίωση τοῦ ἀνθρώπου. Δέν πρόκειται γιά τό γῆρας πού παιδιαρίζει, γιατί κάποιος γέρος πού παιδιαρίζει δέν διαθέτει σοφία. Τό ἀντίβαρο στήν ἐξασθένηση τῆς δυνάμεως τοῦ σώματος μέ τήν ἡλικία, ἦταν ἡ ἐμπειρία, ἡ πείρα.

Αὐτή ἡ πείρα ἔχει χάσει τήν ἀξία της σήμερα. Αὐτό μπορεῖ νά τό δεῖ κανεῖς σαφῶς μέ τήν τεχνική ἐξέλιξη. Σ'αυτό τό σημεῖο ὁ Haack ἀνέφερε τό ἀκόλουθο περιστατικό:

“Στό Μόναχο ὑπάρχουν αὐτόματα ἐκδοτήρια

εἰσιτηρίων. Μπροστά σ'ένα ἀπό αὐτά τά αὐτόματα στεκόταν μιά ἡλικιωμένη κυρά καί προσπαθοῦσε νά βγάλει εἰσιτήριο. Ὅμως δέν ἤξερε καθόλου πῶς λειτουργεῖ. Καί τότε ἐρχεται ἕνα δεκάχρονο ἀγόρι, τῆς λέει κάτι, τῆς παίρνει τό νόμισμα, τσάκ τσάκ, παίρνει τό εἰσιτήριο, τῆς τό δίνει καί ἀπομακρύνεται. Ἐκεῖνη μένει βουβή καί ἀπορεῖ πόσο γρήγορα τῆς ἔλυσε τό πρόβλημα ὁ μικρός. Δέν δέιλιασα νά τή ρωτήσω πῶς νοιώθει! Γι' αὐτό τό νεαρό ἀγόρι, τό γῆρας δέν σημαίνει πλέον ἐμπειρία καί σοφία, ἀλλά διανοητική καθυστέρηση!”

“Ἡ πεθερά μου, πρόσθεσε ὁ Haack, προέρχεται ἀπό οἰκογένεια σιδεράδων. Γι' αὐτόν παπποῦ διηγοῦνται πώς ὅταν πιά γέρασε, τό ἄλογο ἔπλεσε, χτύπησε καί βρισκόταν σέ ἀπελπιστική κατάσταση τότε ἔτρεξαν νά ρωτήσουν τόν παπποῦ τί πρέπει νά κάνουν. Πιστεύω, κατέληξε ὁ Haack, ὅτι αὐτό δίνει στή ζωή μιά βασική σπουδαιότητα, ὅταν δηλαδή κανεῖς ρωτᾶται γιά κάποιο πρᾶγμα. Ὁ παπποῦς ἔζησε πολλά χρόνια, ἐνῶ ὁ γαμπρός του πέθανε νωρίς. Τά παιδιά του τόν ἔκαναν νά ἐννοήσει πώς ἐκεῖνα γνωρίζουν τόν κόσμο καλύτερα, ἐνῶ ἐκεῖνος δέν μπορεῖ νά καταλάβει τόν κόσμο. Δέν ὑπῆρχαν πιά ἄλογα νά πεταλώσει κανεῖς. Καί εἶχαν βάλει σωλῆνες γιά νά ἐρχεται τό νερό στό σπίτι, ὅπου ὑπῆρχαν καί νεροχύτες”.

Ἐτσι, τό γῆρας δέν ἔχει πλέον καμία ἀξία γιά τόν νεοανθρωπισμό· ἡ νεότης ταυτίζεται μέ τό ὀρθό, τό ὠραῖο, τό ἀγαθό.

Εἰδωλοποίηση τοῦ σώματος

Ὁ νεοανθρωπισμός προβάλλει ἰδιαίτερα τήν εἰκόνα τοῦ σώματος, περισσότερο ἀπό τήν εἰκόνα τοῦ Θεοῦ. Ἐδῶ ὁ ἄνθρωπος θεοποιεῖ τόν ἑαυτό του καί παρουσιάζεται ἀδίστακτος. Ἐχει ἕνα περίεργο ιδεῶδες ὠραϊότητος: εἶναι ὁ ἄνθρωπος πού δέν ὑπέφερε ποτέ, πού δέν ἔχει καμία σωματική ἀνωμαλία· αὐτός λογίζεται ὠραῖος. Δέν ὑπάρχει ἐδῶ θέση γιά τό σταυρό τοῦ Χριστοῦ.

Ὁ ἄνθρωπος τοῦ νεοανθρωπισμοῦ παρουσιάζει μιά νοσηρή, ὑπερβολική φροντίδα γιά τό σῶμα του. Ὁ καθένας γνωρίζει πώς ὅταν ἐκτεθεῖ ὑπερβολικά στόν ἥλιο καί μαυρίσει, κινδυνεύ-

ει περισσότερο νά προσβληθῆι ἀπό καρκίνο τοῦ δέρματος. Καί ὅμως, ὁ ἄνθρωπος θέλει ὀπωσδήποτε νά μαυρίσει καί νά δείξει πῶς ἔχει στή διάθεσή του πολὺ χρόνο γιὰ διακοπές. Θά δηλώσει ἔτσι πῶς εἶναι ὑγιής καί γεμᾶτος ζωντάνια, πῶς μπορεῖ νά φροντίζει μόνο γιὰ τόν ἑαυτό του ἐπειδὴ ἡ εἰκόνα τοῦ σώματός του εἶναι ἡ εἰκόνα τοῦ Θεοῦ του.

Νέες θεότητες

Τελικά, ὁ νεοαθρωπισμός κηρύττει πῶς ὁ ἄνθρωπος εἶναι Θεός. Ὅχι πῶς δέν ὑπάρχει διαφορὰ ἀνάμεσα στόν Θεό καί στόν ἄνθρωπο, ἀλλά ὅτι ὁ ἴδιος ὁ ἄνθρωπος εἶναι ὁ Θεός. Ἔτσι, ὅπως καί στήν παλαιὰ εἰδωλολατρεία, ὑπάρχουν μικροί καί μεγάλοι θεοί!

Ὁ ἄνθρωπος δέν εἶναι ὀλοκληρωτικά “ἐντός” (“in”, στή μόδα)· αὐτοί εἶναι οἱ δυνατοί θεοί, οἱ ἄνθρωποι πού διαθέτουν δύναμη, π.χ. τὰ εἰδωλα τῶν νέων, αὐτοί πού ἔχουν πολλὰ χρήματα.

Στή Γερμανία, ἀνέφερε ὁ Haack, ζήσαμε κάτι τέτοιο: “Ἡ μαντόνα στή Γερμανία”, ἦταν οἱ μεγάλοι τίτλοι τῶν ἐφημερίδων. Αὐτή εἶναι σήμερα μιά ἀπό τίς πιό δυνατές θεότητες τοῦ νεοειδωλολατρισμοῦ. Καί ὅπως ὅλοι οἱ θεοί, ἀπαιτεῖ κι αὐτή θυσίες καί τέτοιες θυσίες τῆς προσφέρουν εὐχαρίστως οἱ πιστοί της. Ἄν αὐτές οἱ θεότητες ζητήσουν ἀπό τοὺς νέους ἀνθρώπους νά αὐτοκτονήσουν, χιλιάδες θά τό κάνουν. Γιὰ πολλούς νέους ἀνθρώπους εἶναι πράγματι μεγά-

λη θυσία νά ἐξοικονομήσουν τὰ χρήματα γιὰ νά πάνε ἐκεῖ πού ἐμφανίζονται οἱ θεοί τους καί νά μπορέσουν νά ξεφωνίζουν σάν τρελλοί.

Εἶναι καταπληκτικό νά βλέπει κανεῖς εἰκόνες ἀπό αὐτές τίς θεότητες. Εἶναι σχεδόν τό ἴδιο μέ τίς παλαιές περιγραφές τῶν βακχικῶν ἐορτῶν. Ξεφεύγει πλέον κανεῖς ἐντελῶς. Τό λογικό δέν παίζει κανένα ρόλο. Πέφτει κανεῖς σέ ἔκσταση καί ζεῖ μόνο γιὰ τό θεό του. “Θά μπορούσα νά ἀφήσω ἐδῶ τήν τελευταία μου πνοή”, φώναζαν πολλοί ἀπό τοὺς 400.000 νέους πού ἔτρεξαν στό Ὀλυμπιακό Στάδιο στίς 31 Μαΐου 1989 νά παρακολουθήσουν τήν ρόκ συναυλία τῶν Πίνκ Φλόιντ, παρουσία τῆς τότε Ὑπουργοῦ Πολιτισμοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Οἱ γκουρού

Ἄλλες θεότητες γιὰ πολλούς νέους εἶναι οἱ Ἴνδοι γκουρού πού ἔρχονται στή Δύση. Ἀκόμη καί στή χώρα μας σέ σπίτια τῆς λεγόμενης ὑψηλῆς κοινωνίας ὑπάρχει ἡ εἰκόνα τοῦ Ἴνδοῦ γκουρού Σάϊ Μπάμπα, πού οἱ ὀπαδοί του τόν πιστεύουν σάν Χριστό.

Γι’αὐτόν τόν γκουρού ὁ Haack ἀνέφερε στή Μονή Σκαφιδιάς:

“Ἐπισκέφθηκα μιά φορά αὐτόν τόν γκουρού. Ἔχει μιά βασική θέση πολὺ κουτή. Γιατί φοβόσαστε λέει, ἀφοῦ ἐγώ εἶμαι ἐδῶ; Ἰσχυρίζεται πῶς εἶναι ὁ Χριστός πού ἐπανῆλθε. Γιὰ τοὺς μωαμεθανούς εἶναι φυσικά ὁ Μούντι καί γιὰ τοὺς Βουδδιστές ὁ βούδας Μετρέγια. Ὁ Σάϊ Μπάμπα εἶναι ἓνας ἀπό τοὺς πιό ἰσχυροὺς γκουρού στήν Ἰνδία καί εἶναι γνωστό ὅτι σεξουαλικά..., ἀλλά στήν Ἰνδία θά μπορούσε νά καταστρέψει κάθε ἐχθρό. Τῆ θεότητά του τὴν ἀποδεικνύει μέ ἀπατηλά θαύματα. Μιά φορά κάθε χρόνο κάνει μιά γιορτή καί κατασκευάζει ἀπὸ ἓνα μικρὸ βάζο ἓνα βουνό ἀπὸ ἀγία στάχτη. Ἡ στάχτη φαίνεται δέκα φορές περισσότερο ἀπὸ ἐκείνη πού θά χωροῦσε τό βάζο. Ἀκόμη, ἐμφανίζεται ὅτι παίρνει ἀπὸ τόν ἀέρα ἓνα ἐλβετικό ρολοῖ· καί ἔτσι πληροφορεῖται κανεῖς ὅτι μπορεῖ νά κατασκευάσει Ἑλβετικά ρολόγια!

Ὅμως κάθε ταχυδακτυλουργός μπορεῖ νά κάνει κάτι καλύτερο. Ἀλλά οἱ ὀπαδοί τοῦ Σάϊ Μπάμπα στή Δύση αὐξάνουν ἀπὸ μέρα σέ μέρα. Αὐτοί οἱ δυτικοὶ ὀπαδοί πιστεύουν πῶς ὁ Χρι-

στός ἦλθε σίς Ἰνδίες καί ὀνομάζεται Σάϊ Μπάμπα· τόν θεωροῦν πραγματικό θεό”.

Σχετικά μέ τήν “ιερή στάχτη” ὁ Haack ἐξήγησε: “Αὐτό μπορεῖ νά τό κάνει ὁ καθένας ἀπό μᾶς. Ξέρομε πῶς στήν Ἰνδία οἱ ἄνθρωποι τρῶνε πολύ ρύζι. Ὅμως προηγουμένως τό ἀποφλοιώνουν. Καί σέ κάθε ρυζόμυλο ὑπάρχει ὀλόκληρο βουνό ἀπό φλούδια ρυζιοῦ. Ἄν κάψουμε αὐτά τά φλούδια ἔχουμε πολύ λεπτή στάχτη. Ἄν τώρα γεμίσουμε ἕνα βάζο μ’αὐτή τή στάχτη, ρίξουμε ἕνα ποτήρι νερό, τό ἀνακατέψουμε καί τό ξεστάνουμε στή φωτιά, τό βάζο δέν θάχει πιά στάχτη. Ἡ στάχτη συμπυκνώθηκε καί κόλλησε στά τοιχώματα τοῦ βάζου. Ἄν ξαναγεμίσουμε τό βάζο μέ στάχτη, ρίξουμε πάλι νερό, μέ τον ἴδιο τρόπο κάνουμε ἕνα δεύτερο στρώμα συμπυκνωμένης στάχτης. Αὐτή τή διαδικασία τήν ἐπαναλαμβάνουμε, ὥσπου νά καλυφθεῖ τό βάζο. Ἡ στάχτη εἶναι κολλημένη στά τοιχώματα τοῦ βάζου.

Ἄν τώρα ἀναποδογυρίσουμε τό βάζο, δέν βγαίνει τίποτε ἔξω. Εἶναι ἕνα τέλειο βάζο· κάτω φαρδύ καί πάνω στενό. Ἄν ὅμως τό γυρίσει κανεῖς καί τό ξύσει, τότε τά στρώματα τῆς στάχτης

ἀρχίζουν νά γίνονται ἀπαλώτερα καί νά πέφτουν. Ἡ στάχτη γίνεται ὅλο καί περισσότερη καί στό τέλος δλέπουμε ἕνα ὀλόκληρο βουνό. Ὁ Σάϊ Μπάμπα εἶναι ἕνας περίεργος θεός, ἀλλά οἱ ὀπαδοί του τόν πιστεύουν γιά πραγματικό θεό. Αὐτή εἶναι ἡ θέση τοῦ γκουροῦ: νά λογίζεται θεός.

Στήν εἰσήγησή του ὁ Haack ἀναφέρθηκε σέ μιά θρησκευτική γιορτή στήν Ἰνδία, στήν ὁποία παραβρέθηκε. Οἱ γκουροῦ ὀδηγοῦνται στόν Γάγγη, πάνω σέ ἄρματα. Εἶναι σάν τά ἄρματα πάνω στά ὁποῖα μεταφέρονται τά εἰδῶλα τῶν θεῶν ἐσύροντο ἀπό ἄνθρώπους καί ὅταν προσπερνοῦσαν, οἱ ἄνθρωποι ἔτρεχαν νά μαζέψουν τίς ἀκαθαρσίες πού ἀφήναν καί τίς ἔβαζαν στό στόμα τους ἐπειδή τίς θεωροῦσαν ἱερές!

Λοιπόν, στόν νεανθρωπισμό, ἡ ἀνθρωποϊσμό κατά τήν ὀρολογία τοῦ Haack, ὑπάρχει ὀλόκληρη σειρά ἀπό θεούς, ἀλλά μερικοί ἄνθρωποι λογίζονται θεοί κατά ἰδιαίτερο τρόπο.

Γιατί αὐτοί οἱ περίεργοι θεοί ἔχουν τόση πέραση στή Δύση; Ἐπειδή στή Δύση ὑπάρχει αὐτό τό πνεῦμα τοῦ βιοκεντρισμοῦ καί τοῦ νεοανθρωπισμοῦ...».

ΤΑΥΤΟΤΗΤΕΣ – ΔΙΑΒΕΒΑΙΩΣΕΙΣ...

Ἡ ἐφημερίδα «ΕΛΕΥΘΕΡΟΣ ΤΥΠΟΣ» μέ ἡμερομηνία 26 Ἰουνίου 1999 σέ ἄρθρο της στή στήλη ΠΟΛΙΤΙΚΗ μέ τόν χαρακτηριστικό τίτλο: «Ἡ Κυβέρνηση κλείνει τό μέτωπο μέ τήν Ἐκκλησία γιά τίς ταυτότητες» γράφει τά ἑξῆς:

“Τά μαζεῦει ἡ κυβέρνηση γιά τήν ἀναγραφή σίς ταυτότητες τοῦ Ἐνιαίου Κωδικοῦ Ἀριθμοῦ Μητρώου (ΕΚΑΜ) καί τοῦ 666. Μέ ἔγγραφο της πρὸς τήν Ἱερά Σύνοδο ἡ ὑπουργός Ἐσωτερικῶν, Δημοσίας Διοίκησης καί Ἀποκέντρωσης κα Βάσω Παπανδρέου μέ ἡμερομηνία 11 Μαΐου 1999 πού δημοσιεύεται στό ἐπίσημο δελτίο τῆς Ἐκκλησίας τῆς Ἑλλάδος «Ἐκκλησία» (τεῦχος Μαΐου 1999) διαβεβαιώνει ὅτι σίς νέες ταυτότητες «δέν καθιερώνεται κανένας ΕΚΑΜ καί δέν θά ὑπάρχει ὁ ἀριθμός 666, οὔτε

κανένα στοιχεῖο πού νά εἶναι ἀντίθετο πρὸς τήν χριστιανική θρησκεία καί τίς χριστιανικές παραδόσεις». Ἐπίσης σύμφωνα μέ το ἴδιο ἔγγραφο θά ἐξακολουθήσει νά ἀναγράφεται σίς ταυτότητες τό θρήσκευμα, τήν ἐξάλειψη τοῦ ὁποίου εἶχαν ζητήσει μεταξύ ἄλλων, οἱ Ἑβραῖοι τῆς Ἀμερικῆς καί τό Βατικανό”.

Καί ὅπως σχολιάζει στό ἄρθρο της ἡ ἐφημερίδα, ἡ Ὑπουργός Ἐσωτερικῶν μέ τήν ἐπιστολή της αὐτή διαβεβαιώνει τήν Ἱερά Σύνοδο ὅτι θά κάνει σεβαστές τίς προτάσεις τῆς Ἐκκλησίας.

Καί ἐδῶ τίθεται τό ἐρώτημα: Τί μεσολάβησε ἐν τῷ μεταξύ ἀπό τότε μέχρι σήμερα; Γιατί ἡ ἀνακοίνωση ἐκ μέρους τοῦ Πρωθυπουργοῦ τῆς ἀπόφασης γιά τήν μή ἀναγραφή τοῦ θρησκευματος σίς ταυτότητες; Γιατί τόση κυβερνητική ἐμμονή στό “δόγμα Σταθόπουλου-Δαφέρμου”;